

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/50/2018
Identifikačné číslo spisu:	8114218555
Dátum vydania rozhodnutia:	17.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8114218555.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Y. G., bytom C. S. XX, C., zastúpený JUDr. Petrom Čurillom, advokátom so sídlom Hlavná 11, 080 01 Prešov, proti žalovanému: IMUNA PHARM, a.s., so sídlom Jarková 269/17, 082 22 Šarišské Michaľany, IČO: 36 473 685, zastúpený Mgr. Petrom Masarovičom, advokátom so sídlom Park Angelinum, 040 01 Košice, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru s prísl., vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 Cpr 13/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. júna 2017 sp. zn. 21 CoPr 5/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. mája 2016 č.k. 7 Cpr 13/2014-140 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným žalobcovi s poukazom na § 68 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej aj „Zákonník práce“) podaním z 30. apríla 2014 je neplatné a určil, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá naďalej. Ďalej určil, že žalovaný je povinný prideľovať žalobcovi prácu v súlade s pracovnou zmluvou z 29. apríla 2013 v znení jej neskorších dodatkov. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca porušil základnú povinnosť na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, nakoľko bol pod vplyvom alkoholu na pracovisku 29. apríla 2014, čo odôvodňovalo žalovaného k okamžitému skončeniu jeho pracovného pomeru na pozícii, na vykonávanie ktorej sú kladené na zamestnanca zvýšené požiadavky na dodržiavanie bezpečnostných predpisov a preto hoci išlo o ich jednorazové porušenie, nebolo možné žalobcovi toto porušenie tolerovať. V danom prípade však žiadosť žalovaného o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce bola doručená odborovej organizácii 30. apríla 2014 spolu so zápisnicou, ktorá obsahuje náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Z písomnej správy podpísanej piatimi členmi závodného výboru odborovej organizácie vyplýva, že k prerokovaniu žiadosti žalovaného došlo telefonicky 30. apríla 2014 po pracovnej dobe, keďže niektorí členovia čerpali dovolenku a výsledok tohto prerokovania bol oznámený písomne žalovanému až 2. mája 2014. Závodný výbor odborovej organizácie teda

zachoval zákonnú lehotu dvoch pracovných dní počítaných od doručenia žiadosti v zmysle § 74 Zákonníka práce, žalovaný preto mohol realizovať okamžité skončenie pracovného pomeru najskôr 2. mája 2014 po doručení spomínaného vyjadrenia závodného výboru, čo sa však nestalo. Žalovaný pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobcu predčasne, nedodrжал zákonnú podmienku upravenú v § 74 Zákonníka práce, čo je sankcionované neplatnosťou príslušného právneho úkonu ako je to výslovne uvedené v citovanom zákonom ustanovení. Podľa súdu prvej inštancie z toho možno vyvodiť záver, že žalovaný doručil okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcovi 30. apríla 2014 bez toho, aby bolo vopred prerokované so závodným výborom odborovej organizácie žalovaného. Podľa názoru súdu prvej inštancie je irelevantné, či žalovaný vedel alebo nie o tom, že závodný výbor žiadosť neprejednal, rozhodujúca je skutočnosť, že k tomu v čase vypracovania a odovzdania okamžitého skončenia pracovného pomeru k žalobcovi nedošlo.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. júna 2017 sp. zn. 21 CoPr 5/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) ako vecne správny a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, ktoré považoval za správne. Konštatoval, že je potrebné prisvedčiť žalovanému, že pre platnosť prerokovania skončenia pracovného pomeru nie je zákonom určená forma prerokovania, preto sa môže uskutočniť ústne, ale aj písomne, prípadne aj telefonicky. Prerokovaním sa však podľa odvolacieho súdu rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnému odborovému orgánu na prerokovanie či prekonzultovanie, a to predtým, než vo veci rozhodne. Za takú sa však nepovažuje iba jednostranné oznámenie zamestnávateľa o zamýšľanom rozhodnutí. Účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa prerokovať výpoveď nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovaní skončenia pracovného pomeru alebo priložený návrh výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru k žiadosti o prerokovanie adresovanej zástupcom zamestnancov obsahuje náležitosti výpovede určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce (u okamžitého skončenia pracovného pomeru § 70 Zákonníka práce), to znamená, že dôvod výpovede musí byť vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, keďže tento nemožno dodatočne meniť. Spôsob prerokovania vyplýva z ustanovenia § 237 ods. 1 Zákonníka práce, ktorý hovorí o dialógu. Uvedené ustanovenie bolo do Zákonníka práce doplnené zákonom č. 210/2003 Z.z.. Dôvodová správa k uvedenému zákonu v osobitnej časti k bodu 202 uviedla, že sa právo na prerokovanie a na informácie zosúladuje so Smernicou 2002/14/ES, ktorá ustanovuje rámec pre informovanie a konzultácie so zamestnancami v Európskom spoločenstve a s článkom 2 a 3 dodatkového protokolu Európskej sociálnej charty, pričom sa vymedzuje forma, obsah a spôsob prerokovania. Citovaná smernica zároveň stanovuje, že informovanie má prebehnúť v takom čase, takým spôsobom a s takým obsahom, ktorý umožní najmä zástupcom zamestnancov realizovať zodpovedajúcu štúdiu a podľa potreby pripraviť porady a porady sa uskutočnia vo vhodnom čase, vhodným spôsobom a s primeraným obsahom na príslušnej úrovni zamestnávateľov alebo zástupcov, v závislosti od predmetu diskusie na základe informácií poskytnutých zamestnávateľom v súlade s článkom 2 písm. f/ a na základe stanoviska, ktoré sú zástupcovia zamestnancov oprávnení predložiť takým spôsobom, ktorý umožní zástupcom zamestnancov stretnúť sa so zamestnávateľom a získať odpoveď ako aj zdôvodnenie odpovede na akékoľvek stanovisko, ktoré predložil. Vzhľadom na uvedený výklad pojmu „prerokovanie“ je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že za prerokovanie v zmysle § 74 ods. 1 a § 237 ods. 1 Zákonníka práce nemožno označiť stretnutie dvoch členov odborovej organizácie s vedením zamestnávateľa a až následné (po ukončení stretnutia s vedením) telefonické oboznámenie ďalších troch členov odborovej organizácie s obsahom stretnutia bez faktickej možnosti ich zásahu do predmetného rozhovoru. Odvolací súd je toho názoru, že je tiež zrejmé, že neprítomní zástupcovia zamestnancov preukázateľne nemali pri telefonickom oboznámení sa s obsahom rokovania fakticky k dispozícii Zápisnicu z prerokovania výsledku kontroly dychovej skúšky, ktorá obsahovala skutkový opis dôvodu pre okamžité skončenie pracovného pomeru.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP) a je nepreskúmateľné, pričom odvolací súd zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné

práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu. V dovolaní namieta, že odvolací súd sa zaoberal len jeho odvolacou námietkou týkajúcou sa skutočnosti, že súd prvej inštancie príliš formalisticky posúdil nesplnenie povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa prerokovať skončenie pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. Jeho ostatnými námietkami sa odvolací súd nezaoberal, pričom vo svojom rozhodnutí len uviedol, bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia, že námietky nemali vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa žalovaného ide najmä o námietky hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie - výsluch svedka I. R., rovnako námietku, že žalobca nikdy v priebehu celého konania nenamietal neplatnosť skončenia pracovného pomeru z dôvodu absencie jeho riadneho prejednávania so zástupcami zamestnancov. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie posúdil splnenie podmienky podľa § 74 Zákonníka práce príliš formalisticky, pričom nebral do úvahy skutočnosť, že samotné prejednanie skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov je podmienené aj postupom týchto zástupcov, kde žalovaný nemal možnosť spôsob prejednávania zvolený zástupcami odborovej organizácie akokoľvek ovplyvniť.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti, čo platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

8. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho

posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

13. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolaťom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolať vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolať sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolaťom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

14. V danom prípade žalovaný v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP a v ďalšom iba uviedol, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V uvedenom dovolaní však žalovaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 CSP dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

15. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolať povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolať je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

16. V danom prípade tak žalovaný riadne uplatnil iba dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.

zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

20. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

21. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

22. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

23. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Súd prvej inštancie vysvetlil, na základe čoho dospel k názoru o tom, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným žalobcovi je neplatné, a to na základe toho, že žalovaný pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru predčasne, nedodrжал zákonnú podmienku upravenú v ustanovení § 74 Zákonníka práce, čo je sankcionované neplatnosťou príslušného právneho úkonu.

24. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods.1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na

spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie. Odvolací súd sa však neobmedzil len na konštatovanie správnosti záveru súdu prvej inštancie, zaoberal sa aj odvolacími námietkami, čím sa vyjadril aj k odvolacej námietke o prílišnom formalistickom posúdení nesplnenia povinnosti zamestnávateľa prerokovať okamžité skončenie pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov. Uviedol tiež, prečo nemožno považovať predmetné prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru za prerokovanie v zmysle ustanovenia § 74 ods. 1 a § 237 ods. 1 Zákonníka práce.

25. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

26. V danom prípade však vzhľadom na vyššie uvedený rozsudok odvolacieho súdu nie je zjavne neodôvodnený ani arbitrárny.

27. Na podklade vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo veci samej a pomerom hlasov 2 : 1 v časti výroku o trovách odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.